

een gloeiend straaltje door zijn lichaam omlaag glijden. Hij huiverde, maakte een zat smakkende beweging met de lippen. Daarna zette hij ontmoedigd het glaasje weer voor zich neer. Met den zegelring tikte hij er tegen.

„Ja meneer.”

„Nog een.”

„Zeker meneer.”

Dr Van Leeuwen keek met starende, nietsziende oogen toe hoe de ander met een gracieus gebaar het glaasje op het presenteerblad zette en daarna snel verdween. Het was hem onbegrijpelijk. In het oogenblik, dat hij de oogen even gesloten had en weer opgeslagen, bleek de kellner al weer een ander glaasje voor hem neergezet te hebben. Afwezig staarde hij er naar. „Idioot, dat hij was, het hielp niets en hij kon er ook niet tegen.” Met weerzin nam hij het glaasje op, goot het ten tweeden male leeg in zijn keelgat. Hij voelde zich van binnen warmer worden. Even daarna begon het bekende gebrom in zijn hoofd. Als van een zacht gonzenden motor.

Hij riep den kellner, rekende af, grinnikte minachtend om de veel te ruime fooi die hij gaf. Daarna stond hij op, verliet wat gebogen de zaal.

Buiten was het frisch. Hij hoorde het geruisch van de zee, maar het drong niet tot hem door. Hij haalde zijn horloge te voorschijn, keek er op, mompelde toen: „Bij tien.”

Automatisch wandelde hij naar het stationnetje, stapte in het wachtende lokaaltje, zonder eenig besef van hetgeen gebeurde, liet zich naar Bergen Binnen brengen, stapte uit en kwam, wat verdwaasd in de avondlijke dorpsvolte. Verschrikkelijk vreemd en verlaten stond hij daar, recht voor zich uitstarend. Een paar opgedirkte meiden lonkten naar hem. Hij keek over hen heen. Werktuigelijk liep hij daarna met de menschen mee. Langs de ruïne, er omheen en kwam toen weer op dezelfde plaats uit. Besluiteloos bleef hij staan, leunde, om zich een houding te geven, op zijn wandelstok, stak toen den weg over en nam plaats in den tuin van „De Rustende Jager”. Het was er schemerig, zinnelijk zoetig met het lampionlicht en de smoezelende, vrijende menschen.

Een band schoot zijn schelle syncopen de avondlucht in. Toen de kellner kwam bestelde hij koffie.

Lang keek hij voor zich uit. Alles versmolt tot een draaienden wirwar van kleuren. Toen hij eindelijk zijn koffie opdronk was ze heelemaal koud geworden. Hij rekende af, wandelde de paar passen naar het stationnetje, zat weer op een bank, wachtte en staarde voor zich uit.

Na tien minuten zat hij weer in het treintje dat hem naar Bergen aan Zee bracht. Weer een klein kwartier later stond hij daar buiten het stationnetje.

Hij ging naar zijn hotel, dronk nog drie glazen cognac. Met moeite heesch hij zich daarna langs de trap omhoog.

Op zijn eigen kamer kleepte hij zich uit, afwezig, smeedde de kleeren om zich heen, op een stoel, op den grond. Maar zonder woede of bitterheid. Hij mompelde nog:

„Zal morgen wel met 'em praten...” Hij stapte in bed en viel in een loodzwaren slaap.